

Оксана зі своїм батьком переїхала з міста до села. Батько був єдиною опорою дівчини, другом та порадником та мріяв про щасливе майбутнє своєї донечки. Він був впевнений, що його працьовита, щира, з вразливою душею донька призвичаїться до життя у невеличкому селі. Надто вже багато небезпек для юної дівчини вбачав батько у місті. Та не все відбувається так, як ми бажємо. Батько Оксани гине при загадкових обставинах і дівчина залишається одна. Від депресії молоду жінку рятує, як їй здавалося, горілка.

В компанії любителів випити Оксана познайомилась з чоловіком, значно старшим за неї, і почала з ним спільно жити без реєстрації шлюбу. Психологи кажуть, що дівчина, яка рано залишається без батька, шукає собі чоловіка схожого саме на нього. Те ж саме відчувала, мабуть, і Оксана, їй потрібен був надійний захист. Та не там шукала дівчина свого щастя.

Микола (обранець Оксани) в дитинстві терпів знущання свого вітчима, і топив свій біль та ненависть в пляшці з горілкою. Він ніде не працював, та й кому потрібен робітник, який весь час пиячить.

Згодом в Оксани та Миколи народилися двоє дітей. Та батьки продовжували пиячити. Вживання алкоголю супроводжувалось скандалами та бійками. Оксана ніколи та нікому не розповідала про знущання співмешканця.

Та всьому є межа. Оксана зрозуміла, що їй потрібна допомога й підтримка. І одного дня, зібравши крихти своєї мужності, вона залишає Миколу, який ніяк не знаходив часу для своїх дітей (синочка та донечки). Пошуки підтримки та розуміння привели молоду маму до фахівців із соціальної роботи Чечельницького центру соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді. Оксана не відмовилась від їхньої допомоги.

Незважаючи на свою пристрасть до алкоголю, Оксана усвідомила свою відповідальність за дітей. Вона їх мати, чи то у тверезому чи нетверезому стані, все одно вона їхня єдина, ближчої за неї людини у них немає.

Родина перебуває під соціальним супроводом ЦСССДМ. Постійно проводиться робота з усіма членами родини, надається психологічна підтримка. Оксана прислухається до порад фахівців.

Родині надається гуманітарна допомога у вигляді дитячих речей та іграшок. Небайдужі люди дозволили жити матері з дітьми у їхньому будинку. Фахівець із соціальної роботи намагається залучити жінку до реабілітаційних заходів щодо подолання шкідливої звички, яка руйнує сім'ю.

І є все ж таки надія, що діти залишаться з матір'ю, виростуть порядними та небайдужими людьми. Адже саме небайдужість людей, які живуть поруч з сім'єю Оксани, змушують повірити у те, що мир та злагода запанують у цій родині.

***

В місті Ямпіль проживає сім'я Д., в якій батько, раніше судимий, сам виховує двох малолітніх дітей віком 3 та 5 років. Дружина давно покинула чоловіка, залишивши його разом з дітьми.

Під час інспектування сімей, фахівцями із соціальної роботи Ямпільського районного центру соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді з'ясувалося, що чоловік зловживає спиртними напоями та не має навичок догляду за дітьми. В родині існують проблеми соціально-побутового характеру (будинок в непридатному до проживання стані). Дану сім'ю було поставлено на облік у районному центрі соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді як кризову та згодом взято під соціальний супровід.

Основним завданням супроводу було підняття рівня виховного потенціалу батька.

Чоловіку потрібно було працевлаштуватись та працювати зі спеціалістами щодо подолання пристрасті до алкоголю, відновлення його фізичного та психічного здоров'я.

За сприяння фахівців РЦСССДМ та відділу освіти райдержадміністрації дітей було влаштовано до дошкільного навчального закладу. Фахівці із соціальної роботи систематично проводили консультації щодо догляду, виховання дітей та сприяли відновленню житлово-побутових умов. Будинок було огорожено парканом, замінені вікна, відремонтовано стелі та кімнати.

Родина змогла подолати складні життєві обставини. Тривала робота фахівців районного центру була дуже важливою для сім'ї, адже ця допомога відновила повноцінне життя в родині.

***

Молода жінка Анастасія Н. з 10 – річного віку виховувалася в одному з інтернатів нашої області. У 18 років вона зустріла своє кохання – Олександра М. (імена та ініціали змінено). Новостворена родина почувалася щасливою, адже невдовзі після весілля в сім'ї народилася дівчинка.

Але фахівці із соціальної роботи Хмельницького міського центру соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді з'ясували, що сім'я зазнає труднощів у питаннях догляду за дитиною та її виховання. Також молоде подружжя зовсім не має уявлення про раціональне використання коштів та ведення домашнього господарства.

Анастасія та Олександр, який виховувався у неблагополучній родині, не мали

позитивного прикладу своїх батьків, і тому так невміло розпочали своє подружнє життя.

У процесі соціального супроводу з родиною Анастасії було проведено ряд консультаційних бесід, спрямованих на формування навичок догляду за дитиною та ведення домашнього господарства. Родині надали допомогу з придбання необхідного одягу та взуття, дитячих іграшок. Донечку Анастасії було влаштовано у дитячий садок. У будинку, де проживає сім'я, зроблено ремонт. Родина Анастасії та Олександра поступово долає труднощі. А фахівці Хмельницького міського центру соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді завжди готові прийти їй на допомогу.

***

Аліна (імена учасників описаних подій змінено) навчалась у 3 класі, коли померла її мама. Батько ще раніше покинув сім'ю. Дівчинку прийняв у свою сім'ю дядько по материнській лінії. Крім Аліни в його сім'ї виховувались ще двоє дітей його дружини. Це були її діти від першого шлюбу.

Спочатку Аліна була дуже веселою, жвавою, легко йшла на контакт з однолітками та учителями. Але з часом дівчинка ставала дедалі замкнутішою, не по дитячому зосередженою. Здається, була оточена увагою і турботою близьких людей, але настрої мала невеселий та з певною недовірою ставилась до людей.

Пізніше дівчинка була помічена у привласненні чужих речей (переважно грошей). Ця шкідлива звичка не давала їй спокою. Час від часу випадки крадіжок траплялись знову і знову.

Ця проблема викликала занепокоєння у опікунів Аліни. Адже клопоту в сім'ї вистачає, в сім'ї дядька народилось ще троє дітей.

Одного разу в бабусі, яка жила поряд, зникла певна сума грошей, і підозра одразу впала на Аліну. Батьки були у розпачі. Наближався початок навчального року, чотирьох дітей потрібно було підготувати до школи. Сім'я економила кожна копійку, а тут такі непередбачені витрати. Мати просила дитину в усьому зізнатись, віддати гроші. Та дівчинка вперто все заперечувала. На жаль, дорослі перестали довіряти Аліні і більше схилились до думки, що вона могла скоїти цю крадіжку.

Працівникам Хмельницького районного центру соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді вдалося знайти контакт із дівчинкою, налаштувати її на спілкування. Дитина розплакалась і сказала, що дуже шкодує про те, що раніше брала чуже, але зараз вона не причетна до крадіжки.

Фахівець із соціальної роботи повірила Аліні і разом з членами її сім'ї почала ретельно вивчати ситуацію, що склалась. Було з'ясовано, що в день зникнення грошей Аліна була у старшого брата і не могла зробити того, у чому її звинувачують.

Сусідці було роз'яснено, до яких наслідків може призвести безпідставне звинувачування неповнолітньої дитини. Заспокоївшись та перебравши усі свої схованки, старенька таки натрапила на свій «скарб». Вона просто забула, куди поспіхом поклала злочасну хустинку з грішми.

Бабуся і її родичі вибачились перед Аліною і її батьками за таке прикре непорозуміння.

Під час розмови із фахівцем із соціальної роботи Аліна сказала, що зробила висновок із цієї ситуації про те, якої помилки припускалась раніше і як негативно це вплинуло на її репутацію.

Зараз Аліна продовжує навчання в школі, бере участь у роботі гуртків, виховних заходах.

Можливо, цей випадок допоміг дівчинці обрати правильний шлях у житті, повірити у

справедливість, усвідомити, що кожен вчинок характеризує людину, як особистість. І допоміг їй в цьому фахівець із соціальної роботи.

***

Відносинами Олени та Івана (імена змінені) захоплювалося мало не все село. Закохана пара – так про них говорили однокласники та вчителі. Разом ходять до школи, сидять за однією партою, у вихідні – також удвох. Ця історія шкільного кохання закінчилась народженням у неповнолітньої Олени донечки. Поява Катрусі внесла свої корективи у поведінку хлопця та дівчини. Вони все частіше шукали недоліки один в одному. Сімейні сварки та скандали стали супутниками молодої пари. І вже немає і сліду від колишнього щастя.

А ще батьки Івана почали втручатися у і без того нелегке життя молодої пари: «Пропадає з Оленою наш Іванко, заарканила його дитинкою, а сама жити не вміє і йому не дає».

Все частіше Олена почала думати про те, щоб забрати Катю та втекти до своєї мами чи сестри, та хоч куди. Та з будинку її не випускають, ще й мобільний забрали. Маму та сестру не пускають до Олени. 10 хвилин на день – час для спілкування з рідними. Відчаю дівчини не було меж і не було до кого звернутися за допомогою.

Провідати молоду маму з немовлям приїхав фахівець із соціальної роботи Тульчинського районного центру для сім'ї, дітей та молоді з сімейним лікарем. Оленка благала про допомогу, благала зберегти їхню сім'ю.

Впродовж двох місяців фахівцем із соціальної роботи, медпрацівниками **амбулаторії загальної практики-сімейної медицини**

, шкільним психологом проводилися консультаційні бесіди з молодою сім'єю. Було зроблено все можливе для примирення Олени та Івана.

Проте Іван та його батьки були непохитні – життя з Оленою не буде. Ні вона, ні маленька Катруся їм не потрібні.

Нажаль, не всі історії закінчуються «хеппі ендом». Напевно, не всі можливі ресурси були використані. Нажаль...

Олена з маленькою Катрусею живе сама. Мріє здобути освіту, мати гарну професію. Адже доля донечки тепер залежить лише від неї.

Батько відмовився від Каті. Друзі, дискотеки у сільському клубі – життя Івана триває...

***

До Могилів-Подільського міського центру соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді звернувся хлопець двадцяти трьох років. Назвемо його Сергієм. Він сказав, що не має де жити, мати його вигнала з дому і тому змушений жити у сусідів.

Фахівці міського центру соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді спільно із дільничними інспекторами міліції виїхали до Сергія. Приміщення, де мешкав хлопець,

було важко назвати житлом. На купі брудного мотлоху, вся у крові лежала п'яна жінка. Як з'ясувалося, це і була мати Сергія. Забігаючи наперед, зазначимо, що на даний час вона знаходиться у лікарні, проходить реабілітацію після перенесеного інсульту. Дільничні розповіли, що вночі сусіди викликали наряд міліції, тому що старший син бив свою матір.

Зі слів сусідів, Сергій вже декілька років намагається втекти від цього жаху. Він підробляє в магазині, допомагає сусідам по господарству. В Сергія є ще брат та сестра, але вони відмовилися від матері і зараз живуть у Києві. Незважаючи на всі негаразди та зраду рідних, Сергій ділиться з матір'ю заробленими копійками. Пияцтво матері спричинило психічні та фізичні відхилення у Сергія.

За клопотанням фахівців міського центру соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді та рішенням дорадчого органу Сергія було взято під соціальний супровід, як такого що опинився в складних життєвих обставинах. Заступник міського голови сприяв у вирішенні проблеми із житлом. Вже протягом місяця Сергію надали окрему кімнату у гуртожитку. Треба сказати, що це не так легко було вирішити, адже в місті немає закладів тимчасового притулку.

Робота фахівців продовжується. Сергія навчили самостійно вести господарство, планувати особистий бюджет та надали психологічну підтримку. Він знайомиться з новими людьми, вчиться жити разом з ними. Процес соціалізації проходить повільно, але впевнено. Фахівці міського центру соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді сподіваються, що життя Сергія тепер піде на краще і його обмине доля матері та брата. Зі слів Сергія, допомога фахівців із соціальної роботи зробила його життя повноцінним. Хлопець відчув себе потрібним у суспільстві, він не залишився на одинці зі своєю проблемою.

